

Հովելի Գիրքը և Լատդիկեան Յոթներորդ-Օրյա Աղվենտիստ Եկեղեցին — Թիւ Ութերորդ

Jeff Pippenger

2025-12-09

Ութ թիվը

Ո՞ւմ պիտի սովորեցնի գիտություն, և ո՞ւմ պիտի հասկացնի վարդապետությունը: Կաթից կտրվածներին և ստինքներից բաժանվածներին:

Քանի որ պատվիրանը պիտի լինի պատվիրանի վրա, պատվիրան պատվիրանի վրա, տող տողի վրա, տող տողի վրա, այստեղ՝ մի քիչ, այնտեղ՝ մի քիչ. Որովհետև կակագող շրթունքներով և ուրիշ լեզվով պիտի խոսի այս ժողովրդի հետ: Նրանց, որոնց ասաց. «Ահա հանգիստը, որով կարող եք հոգնածին հանգիստ տալ», և «ահա գովությունը». սակայն նրանք չկամենացին լսել:

Բայց Տիրոջ խոսքը նրանց համար եղավ հրաման առ հրաման, հրաման առ հրաման, տող առ տող, տող առ տող, այստեղ մի փոքր և այնտեղ մի փոքր, որպեսզի գնան և ընկնեն հետադարձ, կոտրվեն, որոգայթն ընկնեն և բռնվեն:

Ուստի լսեցե՛ք Տիրոջ խոսքը, ո՛վ արհամարհող մարդիկ, որ իշխում եք այս ժողովրդի վրա, որը Երուսաղեմում է: Որովհետև դուք ասել եք. «Մենք ուխտ ենք կապել մահվան հետ, և դժոխքի հետ համաձայնության մեջ ենք. երբ հեղեղող պատուհասը անցնի, այն մեզ չի հասնի, որովհետև սուտը մեր ապաստանն ենք դարձրել, և կեղծիքի տակ ենք մեզ թաքցրել»: Ուստի այսպես է ասում Տեր Աստվածը. «Ահա ես Սիոնում հիմքի համար մի քար եմ դնում՝ փորձված քար, պատվական անկյունաքար, հաստատուն հիմք. ով հավատում է, չի շտապի: Եվ դատաստանը պիտի դարձնեմ չափագիծ, իսկ արդարությունը՝ կշռալար. և կարկուտը պիտի սրբի սուտի ապաստանը, և ջրերը պիտի ողողեն թաքստոցը: Եվ ձեր ուխտը մահվան հետ պիտի խափանվի, և ձեր համաձայնությունը դժոխքի հետ չի կանգնի. երբ հեղեղող պատուհասը անցնի, այն ժամանակ դուք պիտի կոխոտվեք նրանից»: Եսայիա 28:9–18:

Երուսաղեմի վրա իշխող արհամարհող մարդիկ Լատդիկեական Յոթներորդ օրվա աղվենտիստական եկեղեցու առաջնորդներն են, որոնց Եսային մի քանի համար առաջ նույնացրել էր որպես «Եփրեմի հարբեցողներ» և «հպարտության պսակ»:

Պենտեկոստեի ժամանակ Պետրոսը պատասխանեց նրանց, ովքեր պնդում էին, թե լուրը հռչակվում էր հարբած մարդկանց կողմից: Վերջին անձրևի ժամանակաշրջանը վերաբերում է ճշմարիտ և կեղծ վերջին անձրևի լուրին: Տիրոջից եկող մի լուր միշտ ծնում է երկրպագուների երկու դաս, և այդ երկու դասերն էլ գինի են խմում:

Սրբագործված լուրը, կամ սրբագործված գինին, այն է, ինչ Հովելում կտրվում է անհավատարիմների բերանից:

Արթնացե՛ք, ո՛վ հարբեցողներ, և լացե՛ք, և ոռնացե՛ք, զինի խմողնէ՛րդ բոլորդ, նոր զինու պատճառով, որովհետև այն կտրվել է ձեր բերանից: Հովել 1:5.

Յովելի առաջին գլխում այգու չար մշակները, որոնք ներկայացնում են Լաոդիկեան Յոթերորդ-օրյա Ադվենտիստ եկեղեցին, դատապարտվում և դատվում են՝ կապված «նոր զինին» իրենց բերաններից «կտրվելու» հետ: Աստված կտրել է կամ զսպել Աստծո Հոգու թափումը վերջին անձրևում, ինչպես ներկայացված է «կերակրի և ըմպելիքի ընծաներով», այդ չար հարբած մշակներից:

Հացի ընծան և հեղուկ ընծան վերացել են Տիրոջ տնից. քահանաները՝ Տիրոջ սպասավորները, սուգ են անում: Դաշտը ամայացել է, երկիրը սգում է, որովհետև հացահատիկը կորչել է, նոր զինին ցամաքել է, յուղը նվազել է: Ամաչեցե՛ք, ո՛վ երկրագործներ, ողբացե՛ք, ո՛վ այգեգործներ, ցորենի և գարու համար, որովհետև դաշտի հունձքը կորել է: Որթատունկը չորացել է, և թզենին նվաղել է. նոնենին, արմավենին ևս, և խնձորենին, նույնիսկ դաշտի բոլոր ծառերը, թառամել են, որովհետև ուրախությունը թառամել է մարդկանց որդիներից: Գոտեպնդվեցե՛ք և ողբացե՛ք, ո՛վ քահանաներ, ոռնացե՛ք, ո՛վ զոհասեղանի սպասավորներ. եկե՛ք, զիշերեցե՛ք քուրձ հագած, ո՛վ իմ Աստծու սպասավորներ, որովհետև հացի ընծան և հեղուկ ընծան պահվել են ձեր Աստծու տնից: Սրբացրե՛ք պահք, հոչակեցե՛ք հանդիսավոր ժողով, հավաքեցե՛ք ծերերին և երկրի բոլոր բնակիչներին ձեր Տեր Աստծու տունը, և աղաղակեցե՛ք դեպի Տերը. Վա՛յ այդ օրվան, որովհետև Տիրոջ օրը մոտ է, և այն պիտի գա որպես կործանում Ամենակարողից: Մի՞ թե մեր աչքերի առաջ չի՞ կտրվել կերակուրը, այո՛, ուրախությունն ու ցնծությունը՝ մեր Աստծու տնից: Հովել 1:9–16.

Երբ Եսայայի «Եփրեմի հարբեցողներն» Հովելում «արթնանում» են, այն հանգամանքը, որին նրանք արթնանում են, վերջին անձրևի պատգամն է՝ ներկայացված որպես «նոր զինի»: Այն պահված է եղել Աստծո ընտրյալ ուխտյալ ժողովրդից: Այս հատվածում «ցորեն»-ը հացահատիկի ընդհանուր նշանակությամբ գործածված բառ է, իսկ Աստծո Խոսքը Երկնքի Հացն է, և այդ հատվածում այն «փռշիացվել» է:

«Նոր զինին» ներկայիս ճշմարտության պատգամն է, որ հասավ 9/11-ին: «Նոր զինին չորացել է» և «կտրվել», որովհետև «նոր զինին» ճանաչվում է միայն նրանց կողմից, ովքեր վերադառնում են Երեմիայի «հին» շավիղներին, քանզի «նոր» պատգամը միշտ ներդաշնակ է «հին» պատգամին: «Չորացել է» թարգմանված բառը երբայերենում նշանակում է «ամաչել»:

«Ամաչողները» Հովելի և մարգարեների հիմնական թեմաներից են: Եփրեմի հարբեցողները ամաչում են իրենց կեղծված վերջին անձրևի լուրից, որը հաճախ կոչվում է «խաղաղություն և անվտանգություն» լուր: Յորենի, նոր զինու և յուղի երեք խորհրդանիշները ներկայացնում են վերջին անձրևի լուրը: Վերջին անձրևը ներկայացվում է նաև որպես Սուրբ Հոգու հեղում:

Սուրբ Հոգու գործն է համոզել մեղքի, արդարության և դատաստանի մասին, և հենց այդ կարգով: Աստծո Խոսքը համոզում է մեղքի մասին և ներկայացված է «հացահատիկով»:

«Նոր գինին» ունենալը նույնացնում է նրանց, ովքեր ունեն Սուրբ Հոգին, Ով ներկայացված է «անձրևով», ինչպես նաև «գինիով», որովհետև թե՛ «անձրևը», թե՛ «գինին» հեշտությամբ ցույց են տրվում որպես պատգամ կամ վարդապետություն:

Բայց ես ձեզ ճշմարտությունն եմ ասում. ձեզ համար օգտակար է, որ ես գնամ. որովհետև եթե ես չգնամ, Միսիթարիչը ձեզ մոտ չի գա, իսկ եթե գնամ, նրան ձեզ մոտ կուղարկեմ: Եվ երբ նա գա, աշխարհին կհանդիմանի մեղքի, արդարության և դատաստանի համար. մեղքի համար՝ որովհետև ինձ չեն հավատում. արդարության համար՝ որովհետև ես գնում եմ իմ Հոր մոտ, և դուք ինձ այլևս չեք տեսնի. դատաստանի համար՝ որովհետև այս աշխարհի իշխանը դատված է: Ես դեռ շատ բան ունեմ ձեզ ասելու, բայց այժմ չեք կարող կրել: Սակայն երբ նա գա՝ ճշմարտության Հոգին, ձեզ կառաջնորդի դեպի ամբողջ ճշմարտությունը. որովհետև ինքն իրենից չի խոսելու, այլ ինչ որ լսի, այն պիտի խոսի, և ձեզ պիտի հայտնի գալիք բաները: Հովհաննես 16:7-13.

Հովելի «հացահատիկը» Աստծո Խոսքն է, որը մեղադրում է «մեղքի» համար: «Արդարությունը» դրսևորվում է նրանց միջոցով, ովքեր իրենց մարդկայինը միացրել են աստվածայինին՝ ներկա ճշմարտության պատգամի միջոցով, որը ներկայացված է որպես «նոր» (ներկա-ճշմարտության) «գինի» (պատգամ): «Յուդը» «դատաստանի» խորհրդանիշն է, որովհետև «դատաստանը» հիմնված է այն բանի վրա, թե դատվողներն արդյոք «յուդ» ունեն: Հովելի հացահատիկը, նոր գինին և յուդը մեղքի, արդարության և դատաստանի մերկացումն են: Սուրբ Հոգու գործի բոլոր տարրերը, վերջին անձրևի հեղման հետ առնչությամբ, կազմում են այն ճշմարտությունները, որոնք պետք է փորձեն Լաոդիկյան աղվենտիզմը՝ սկսելով 9/11-ից, երբ Հովելը պատվիրում է նրանց. «Արթնացե՛ք»:

Վերջին անձրևի պատգամի երեք խորհրդանիշները զուգահեռ են Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի երեք հրեշտակների պատգամներին, և «հողագործները» պիտի «ամաչեն», իսկ «այգեգործները» պիտի «ողբան»: Հովելում Աստծու ժողովուրդը երբեք չպիտի ամաչի:

Եվ պիտի իմանաք, որ Ես Իսրայելի մեջ եմ, և որ Ես եմ Տերը՝ ձեր Աստվածը, և ուրիշը չկա. և Իմ ժողովուրդը երբեք պիտի չամաչի: Հովել 2:27.

Հողագործներն ու այգեգործները ամաչում են և ողբում, որովհետև կեղծ վերջին անձրևի լուրը, որ նրանք ներկայացնում են, անգոր է կյանք առաջ բերելու այն այգում, որի խնամքը նրանց էր տրված: Աղվենտիզմը իր մարգարեուհուց գիտի, որ իրենք կոչված էին իրականացնելու վերջին անձրևի փորձառությունը, սակայն արտերի պտուղները չորացել են: Նրանք ամաչում են և լալիս մանավանդ «ցորենի և գարու համար»: Քրիստոսի հարության օրը «գարու» երախայրիքի ընծան սկիզբ դրեց Հոգեգալստյան ժամանակաշրջանին, որն ավարտվեց Հոգեգալստին՝ Հոգեգալստյան «ցորենի» երախայրիքի ընծայով: Եփրեմի հարբեցողները ամաչում են, որովհետև նրանք գտնվում են Հոգեգալստյան ժամանակաշրջանի սխալ կողմում, որը կրկնվում է 9/11-ից մինչև կիրակնօրյա օրերը, երբ վերջին անձրևը տեղում է:

«Շատերը մեծ չափով ձախողվել են ընդունելու վաղ անձրևը: Նրանք չեն ստացել այն բոլոր օրհնությունները, որ Աստված այսպես նախատեսել էր նրանց համար: Նրանք ակնկալում են, թե այդ պակասը պիտի լրացվի ուշ անձրևով: Երբ շնորհի ամենահարուստ առատությունը տրվի, նրանք մտադիր են բացել իրենց սրտերը՝ այն ընդունելու համար: Նրանք սարսափելի սխալ են գործում: Այն գործը, որ Աստված սկսել է մարդկային սրտում՝ տալով Իր լույսն ու գիտությունը, պետք է անընդհատ առաջ գնա: Ամեն անհատ պետք է գիտակցի իր սեփական անհրաժեշտությունը: Միտքը պետք է դատարկվի ամեն պղծությունից և մաքրվի Հոգու բնակության համար: Մեղքի խոստովանությամբ և թողությամբ, ջերմեռանդ աղոթքով և իրենց Աստծուն նվիրումով էր, որ առաջին աշակերտները պատրաստվեցին Սուրբ Հոգու հեղման համար Հոգեգալստյան օրը: Նույն գործը, միայն ավելի մեծ աստիճանով, պետք է այժմ կատարվի: Այն ժամանակ մարդկային գործակիցը միայն պետք է խնդրեր օրհնությունը և սպասեր, որ Տերը կատարյալ դարձնի իր վերաբերյալ գործը: Աստված է, որ սկսեց գործը, և Նա պիտի ավարտի Իր գործը՝ մարդուն կատարյալ դարձնելով Հիսուս Քրիստոսում: Բայց չպետք է լինի անփութություն այն շնորհի նկատմամբ, որ ներկայացված է վաղ անձրևով: Միայն նրանք, ովքեր ապրում են իրենց ունեցած լույսին համապատասխան, պիտի ավելի մեծ լույս ընդունեն: Եթե մենք օրեցօր չենք առաջադիմում գործուն քրիստոնեական առաքիլությունների դրսևորման մեջ, ապա մենք չենք ճանաչի Սուրբ Հոգու հայտնությունները ուշ անձրևում: Այն կարող է թափվել մեր շուրջբոլորի սրտերի վրա, բայց մենք այն չենք զանազանի և չենք ընդունի»: Վկայություններ ծառայողներին, 506, 507:

Այն շարքի համատեքստում, որը Քույր Ուայթը կոչում է «Հոգեգալստյան եղանակ», «վաղ անձրևը» այն էր, երբ Քրիստոսը շունչ փչեց աշակերտների վրա այն բանից հետո, երբ Իր հարությունից հետո իջավ Իր երկնային հանդիպումից: Այս համատեքստում «ուշ անձրևը» Հոգեգալուստն էր: Հոգեգալստյան եղանակի ալֆայում մի քանի կաթիլներ շնչվեցին աշակերտների վրա, իսկ օմեգայում այն աշակերտները, որոնց վրա շունչ էր փչվել, կրակի լեզուներով խոսում էին ամբողջ աշխարհին: Սուրբ Հոգու դրսևորում՝ սկզբում և վերջում: Աստվածությունն սկզբում պատգամի միջոցով Սուրբ Հոգին փոխանցում էր մարդկությանը, իսկ վերջում՝ աստվածությունն ու մարդկությունը միավորված, ինչպես ներկայացված է լեզուներով (մարդկություն) և կրակով (Աստվածություն), և պատգամի միջոցով Սուրբ Հոգին փոխանցում մարդկությանը: Սկզբում գարու առաջին պտուղների ընծան համընկնում է Քրիստոսի հարության հետ, իսկ Հոգեգալստյան առաջին պտուղների ընծայի երկու ցորենի հացերը համընկնում են Հոգեգալուստի հետ:

Այդ երկու նկանակները միակ ընծան էին, որ իրենց մեջ խմոր էին պարունակում՝ մեղքի խորհրդանիշը: Նկանակները թխված էին, այսպիսով ներկայացնելով մեղքի հեռացումը, սակայն միաժամանակ հաստատելով այն ճշմարտությունը, որ այն երկու շարժընձայի նկանակները, որոնք ներկայացնում էին հարյուր քառասունչորս հազարը, տղամարդիկ և կանայք էին, որոնք մեղավորներ էին եղել և այդ մեղքերից մաքրվել էին Ուխտի Պատգամաբերի կողմից՝ Մաղաքիա մարգարեի երրորդ գլխում: Ուստի, Հոգեգալստյան ժամանակաշրջանի ալֆան ներկայացնում էր Երկնքի Հացը, որ

ուսուցանում էր Իր աշակերտներին, իսկ այդ ժամանակաշրջանի օմեգան նույն այդ աշակերտներին էր խորհրդանշում՝ որպես երկու հացի նկանակներ, որոնք բարձրացվում էին դեպի երկինք։ Այսպիսով, հրեղեն լեզուների աստվածության և մարդկության խորհրդանշը և շարժընձայի բարձրացումը, որը նախատիպում էր աշակերտների կողմից պատգամը աշխարհին տանելը, միավորվում են՝ նույնացնելու համար, որ հարյուր քառասունչորս հազարը պետք է բարձրացվեն որպես մի ընծա, որը կատարելապես ներկայացնում է Հիսուս Քրիստոսին, իսկ Հիսուս Քրիստոսը ներկայացնում է, որ աստվածությունն ու մարդկությունը միավորված՝ չեն մեղանշում։

«Առաջին անձրևը» «չընդունել»՝ միաժամանակ ակնկալելով, թե «այն պակասը», որ առկա է «բոլոր այն օրհնություններից», որոնք Աստված «տվեց» «առաջին անձրևի» հետ, «կլրացվի վերջին անձրևով», «սաքսափելի սխալ» է։ Առաջին անձրևը Երեմիայի «հին ճանապարհներն» են, որոնք 9/11-ին մատնանշվեցին որպես այն ճանապարհը, որով պետք է գնալ։ Սա «սաքսափելի սխալ» է, և նաև զորեղ մոլորություն, որը մարդկանց մղում է կարծելու, թե իրենք ունեն վերջին անձրևի լուր, որ կառուցված է վեմի վրա, մինչդեռ ի վերջո պարզվում է, որ նրանց լուրը կառուցված էր ավազի վրա։

Պետրոսը չամաչեց ուղիղ բացատրելու, թե ովքեր էին հարբած և ովքեր՝ ոչ, երբ վերջին անձրևի ժամանակաշրջանում ներկայացնում էր հարյուր քառասունչորս հազարը։ Բոլոր մարգարեները խոսում են վերջին օրերի մասին, և Հովելը նույնացնում է «Եփրեմի հարբեցողներին»՝ արթնանալով և առերեսվելով հստակ ապացույցին, որ այն արտոնությունը՝ լինելու այն ժողովուրդը, որը վերջին անձրևի զորության ներքո պիտի հոչակեր երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն աղաղակը, հավիտյան վերցված է։ Հարյուր քառասունչորս հազարը կազմավորվում և կնքվում են վերջին անձրևի ժամանակաշրջանում՝ 9/11-ից մինչև Կիրակնօրյա օրենքը։ Նրանք են, որ հետևում են Գառին, ուր որ Նա գնում է։

Պետրոսը Պենտեկոստեի ժամանակ ներկայացնում է այն մարդկանց, որոնք հոչակում են վերջին անձրևի լուրը, և նա այն հիմնավորում է Հովելի գրքի վրա։ Հրեաներին, որոնց տրված էր իրենց ամբողջ պատմության ընթացքում Պենտեկոստեն պահելու պատասխանատվությունը, Պետրոսը հայտնում էր, որ այն Պենտեկոստեն, դեպի որը մատնացույց էին անում բոլոր նախորդ Պենտեկոստեները, այժմ կատարվում էր։ Հրեաները, որպես Եփրեմի հարբեցողներ, այնքան էին հարբած Բաբելոնի գինուց, որ, երբ Պետրոսը և տասնմեկը Հովելի գրքի համատեքստում ներկայացնում էին վերջին անձրևի լուրը, նրանց մեղադրում էին հարբած լինելու մեջ։ Երբ Եփրեմի հարբեցողները Հովելի առաջին գլխի հինգերորդ համարում «արթնանում» են, նրանք առերեսվում են վերջին անձրևի փորձության ընթացքին, որտեղ ձևավորվում են երկու դասեր։ Այդ փորձության ընթացքում մի դասը ճանաչում է վերջին անձրևի լուրը, իսկ մյուս դասը՝ ոչ։

«Մենք չպետք է սպասենք վերջին անձրևին։ Այն գալիս է բոլոր նրանց վրա, ովքեր կճանաչեն և կընդունեն շնորհի ցողն ու հեղեղները, որ թափվում են մեզ վրա։ Երբ մենք հավաքում ենք լույսի պատառիկները, երբ գնահատում ենք Աստծո անսասան ողորմությունները, Ով սիրում է, որ մենք վստահենք Իրեն, այն ժամանակ ամեն

խոստում պիտի կատարվի: «Որովհետև ինչպես երկիրը բուսեցնում է իր ընձյուղը, և ինչպես պարտեզը աճեցնում է իր մեջ սերմնավածը, այնպես էլ Տեր Աստված արդարությունն ու գովեստը պիտի բուսեցնի բոլոր ազգերի առաջ»: Եսայիա 61:11: Ամբողջ երկիրը պետք է լցվի Աստծո փառքով»: The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

«Ճանաչել» նշանակում է «վերհիշել կամ վերագտնել գիտելիքը», որովհետև վերջին անձրևի պատգամը ճանաչվում է անցյալի սրբազան պատմությունների միջոցով, որոնք պատկերում են վերջին անձրևի պատմությունը: Պետրոսի պատմությունը Պենտեկոստեի ժամանակ տեղադրված էր այն պատմական կառուցվածքի մեջ, որ ներկայացված էր Հովել մարգարեի կողմից: Հովելի համատեքստը և Պետրոսի կատարման փաստը միասին տալիս են երկու վկա 1844 թվականի Կեսգիշերային աղաղակի պատմության համար: Այդ երեք վկաները (և ուրիշներ) պետք է «ճանաչվեն» որպես վերջին անձրևի պատմության, համատեքստի և պատգամի պատկերումներ:

Երբ Քրիստոսը, համբարձվելուց հետո և ապա վերադառնալով, շունչ փչեց աշակերտների վրա, դա «մի քանի կաթիլներ» էր՝ Հոգեգալստյան մեծ հեղման նախօրոք: Սկզբում և վերջում տեղի ունեցավ Սուրբ Հոգու հեղման դրսևորում: Քրիստոսից դեպի Իր աշակերտները եղած այդ մի քանի կաթիլները Հոգեգալստյան ժամանակաշրջանի ալֆան են, որը ավարտվում է օմեգայով և աշակերտներից դեպի աշխարհի պատգամի հեղմամբ: Ալֆան նշանավորվում է գարու երախայրիքի ընծայով և ավարտվում է ցորենի երախայրիքի ընծայով: Վերջին անձրևի սկիզբը նշանավորվեց 9/11-ին՝ Նյու Յորք քաղաքի մեծ շենքերի կործանմամբ: Դա նշում է այն պատմության սկիզբը, որը տանում է դեպի կիրակնօրյա օրերը: 9/11-ը ներկայացված է գարու երախայրիքի ընծայով, իսկ կիրակնօրյա օրերը՝ ցորենի երախայրիքի ընծայով:

Եփրայիմի հարբեցողները արթնացվում են այն իրողությանը, որ իրենց թագավորությունը պիտի վերցվի իրենցից և տրվի մի ժողովրդի, որ կբերի համապատասխան պտուղներ: Հովելը ներկայացնում է հարբեցողների անհնազանդությունը՝ ցույց տալով, որ «կերակուրի» և «ըմպելիքի» ընծաները կտրվել են Տիրոջ տնից, և որ «նոր գինին» կտրվել է նրանց բերաններից: Եբրայերենում «նոր գինին» նոր քամված հյութ է, մինչդեռ հինգերորդ համարում այն «գինին», որ խմում են հարբեցողները, խմորված հյութ է: Գինու երկու տեսակ, որոնք ներկայացնում են վարդապետություն, և Հովելի համատեքստում այդ վարդապետությունը վերջին անձրևի լուրն է: Եփրայիմի հարբեցողները խմում էին խմորված հյութ, և նրանք «կտրված են» «նոր» նոր քամված հյութից: Գինու երկու տեսակները ներկայացնում են վերջին անձրևի երկու լուրեր, և հարբեցողները «կտրված են» մաքուր լուրից: «Կտրված» թարգմանված եբրայերեն բառը հիմնված է ուխտի հնագույն սովորության վրա՝ կենդանիներին կտրտելու և մասերի միջև անցնելու: «Կտրված» լինել նշանակում է մերժվել որպես Աստծո ուխտի ժողովուրդ:

Հովելի գիրքը նույնականացնում է Աստծո ժողովրդին վերջին օրերում՝ սկսելով միլլերիտներից, որոնք ի հայտ եկան Դանիելի գրքի 1798 թվականին կնքազերծվելու հետևանքով, և ավարտվելով հարյուր քառասունչորս հազարով, որոնք ի հայտ են

գալիս Դանիելի գրքի 1989 թվականին կնքագերծվելու հետևանքով: Սկզբում Սուրբ Հոգու հեղումը ներկայացված էր Էքսեթերի ճամբարային ժողովից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի հիասթափությունը ընկած ժամանակահատվածով: Այդ պատմությունը կատարեց Մատթեոս քսանհինգի տասը կույսերի առակը, որը նույնությամբ, մինչև իսկ տառ առ տառ, կրկնվում է հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության մեջ:

«Մատթեոս 25-ի տասը կույսերի առակը նույնպես պատկերում է աղվենտիստ ժողովրդի փորձառությունը»: The Great Controversy, 393.

«Ես հաճախ հղվում եմ տասը կույսերի առակին, որոնցից հինգը իմաստուն էին, և հինգը՝ անմիտ: Այս առակը կատարվել է և պիտի կատարվի մինչև իսկ տառացիորեն, որովհետև այն հատուկ կիրառություն ունի այս ժամանակի համար և, ինչպես երրորդ հրեշտակի պատգամը, կատարվել է և պիտի շարունակի լինել ներկա ճշմարտություն մինչև ժամանակի ավարտը»: Review and Herald, August 19, 1890.

«Գոյություն ունի մի աշխարհ, որ ընկած է չարության մեջ, խաբեության և մոլորության մեջ, հենց մահվան ստվերի ներքո,—քնած, քնած: Ովքե՞ր են, որ հոգու տաճնապ են զգում՝ նրանց արթնացնելու համար: Ի՞նչ ձայն կարող է հասնել նրանց: Իմ միտքը տեղափոխվում է դեպի ապագան, երբ ազդանշանը պիտի տրվի. «Ահա՛ Փեսան գալիս է. ելե՛ք Նրան ընդառաջ»: Բայց ոմանք կհապաղեն ձեռք բերել յուրը՝ իրենց ճրագները լցնելու համար, և չափազանց ուշ կիմանան, որ բնավորությունը, որ ներկայացված է յուրով, փոխանցելի չէ: Այդ յուրը Քրիստոսի արդարությունն է: Այն ներկայացնում է բնավորություն, իսկ բնավորությունը փոխանցելի չէ: Ոչ մի մարդ չի կարող այն ձեռք բերել մեկ ուրիշի համար: Յուրաքանչյուրը պետք է իր համար ձեռք բերի մի բնավորություն, որ մաքրված է մեղքի ամեն բծից»: Bible Echo, May 4, 1896.

Ովքե՞ր են «հոգու երկունքի տառապանք զգում՝ արթնացնելու համար» «չարի մեջ ընկած աշխարհը»: Հովելը պատասխանում է այս հարցին.

Եվ պիտի լինի, որ ամեն ոք, ով Տիրոջ անունը կանչի, պիտի փրկվի, որովհետև Սիոն լեռան վրա և Երուսաղեմում պիտի լինի փրկություն, ինչպես Տերն է ասել, և այն մնացորդի մեջ, որոնց Տերը պիտի կանչի: Հովել 2:32.

Մենք կշարունակենք այս հարցերի քննությունը հաջորդ հոդվածում:

Հարության օրվա ուշ կեսօրին աշակերտներից երկուսը գնում էին դեպի Էմմաուս՝ մի փոքրիկ քաղաք, որ Երուսաղեմից ութ մղոն հեռու էր: Այս աշակերտները Քրիստոսի գործում աչքի ընկնող տեղ չէին գրավել, սակայն Նրա հանդեպ անկեղծ հավատացյալներ էին: Նրանք եկել էին քաղաք՝ Պասեքը պահելու համար, և մեծապես շփոթված էին վերջերս տեղի ունեցած դեպքերից: Նրանք լսել էին առավոտյան լուրը՝ Քրիստոսի մարմինը գերեզմանից վերցված լինելու մասին, ինչպես նաև այն կանանց պատմությունը, որոնք տեսել էին հրեշտակներին և հանդիպել էին Հիսուսին: Այժմ նրանք վերադառնում էին իրենց տները՝ խորհելու և

աղոթելու համար: Տրամությամբ նրանք ընթանում էին իրենց երեկոյան ճանապարհով՝ իրար հետ խոսելով դատավարության և խաչելության տեսարանների մասին: Երբեք առաջ նրանք այսքան ամբողջովին վիատված չէին եղել: Անհույս և անհավատ՝ նրանք քայլում էին խաչի ստվերի մեջ:

«Նրանք իրենց ճանապարհին դեռ շատ չէին առաջացել, երբ նրանց միացավ մի օտարական, բայց նրանք այնքան կլանված էին իրենց մոռալությամբ ու հիասթափությամբ, որ նրան ուշադրությամբ չնկատեցին: Նրանք շարունակեցին իրենց զրույցը՝ արտահայտելով իրենց սրտերի մտքերը: Նրանք խորհում էին այն դասերի մասին, որ Քրիստոս տվել էր, և որոնք, թվում էր, ի վիճակի չէին հասկանալու: Երբ նրանք խոսում էին տեղի ունեցած դեպքերի մասին, Հիսուսը փափագում էր մխիթարել նրանց: Նա տեսել էր նրանց վիշտը. Նա հասկանում էր այն իրարամերժ, շփոթեցնող մտքերը, որոնք նրանց մտքում ծնում էին այս հարցը. «Մի՞թե այս Մարդը, որ Իրեն թույլ տվեց այսչափ նվաստացվել, կարող է լինել Քրիստոսը»: Նրանց վիշտը հնարավոր չէր զսպել, և նրանք լաց էին լինում: Հիսուսը գիտեր, որ նրանց սրտերը սիրով կապված էին Իր հետ, և Նա փափագում էր սրբել նրանց արտասուքները և լցնել նրանց ուրախությամբ ու ցնծությամբ: Բայց նախ պետք է նրանց այնպիսի դասեր տար, որոնք նրանք երբեք չէին մոռանա:»

«Նա նրանց ասաց. «Ի՞նչ խոսքեր են դրանք, որ միմյանց հետ փոխանակում եք ճանապարհին ընթանալիս, և ինչո՞ւ եք տրտում»: Եվ նրանցից մեկը, որի անունը Կղեռպա¹ն էր, պատասխանեց ու ասաց Նրան. «Միայն Դո՞ւ ես օտար Երուսաղեմում և չգիտե՞ս այն բաները, որ այնտեղ տեղի ունեցան այս օրերին»: Նրանք Նրան պատմեցին իրենց հիասթափության մասին իրենց Վարդապետի վերաբերյալ, «որ մարգարե էր՝ զորավոր գործով և խոսքով Աստծո և ամբողջ ժողովրդի առաջ», բայց, ինչպես ասացին, «մեր քահանայապետներն ու իշխանավորները Նրան մատնեցին մահվան դատապարտվելու, և խաչեցին Նրան»: Խոր հիասթափությամբ խոցված սրտերով և դողացող շուրթերով նրանք հավելեցին. «Իսկ մենք հույս ունեինք, թե Նա՛ էր, որ պետք է փրկագներ Իսրայելին. և սրանից զատ՝ այսօր արդեն երրորդ օրն է, ինչ այս բաները պատահեցին»:

«Զարմանալի է, որ աշակերտները չհիշեցին Քրիստոսի խոսքերը և չհասկացան, որ Նա կանխագուշակել էր տեղի ունեցած դեպքերը: Նրանք չգիտակցեցին, որ Նրա հայտնության վերջին մասը նույնքան ճշմարտապես պիտի կատարվեր, որքան առաջին մասը, այսինքն՝ որ երրորդ օրը Նա կրկին պիտի հարություն առներ: Սա այն մասն էր, որ նրանք պետք է հիշած լինեին: Քահանաներն ու իշխանավորները սա չմոռացան: «Եվ պատրաստության օրվան հաջորդող օրը քահանայապետներն ու փարիսեցիները հավաքվեցին Պիղատոսի մոտ՝ ասելով. Տե՛ր, հիշում ենք, որ այդ մոլորեցնողը, երբ դեռ կենդանի էր, ասաց. Երեք օրից ես հարություն կառնեմ»: Մատթեոս 27:62, 63: Բայց աշակերտները չհիշեցին այս խոսքերը»:

«Եւ Նա ասաց նրանց. “Ով անմիտներ և սրտով դանդաղ՝ հավատալու այն ամենին, ինչ մարգարեները խոսել են. մի՞թե պետք չէր, որ Քրիստոսը այս բաները չարչարվեր և մտներ Իր փառքի մեջ”»: Աշակերտները զարմանում էին, թե ով կարող էր լինել այս օտարականը, որ թափանցում էր մինչև նրանց հոգու խորքերը և

խոսում այնպիսի լրջությամբ, քնքշությամբ և կարեկցանքով, և այնպիսի հուսադրությամբ: Քրիստոսի մատնությունից ի վեր առաջին անգամ նրանք սկսեցին հույս զգալ: Նրանք հաճախ ուշադիր նայում էին իրենց ուղեկցին և մտածում, թե Նրա խոսքերը հենց այն խոսքերն էին, որ Քրիստոսը կասեր: Նրանք լցվում էին զարմանքով, և նրանց սրտերը սկսում էին բաբախել ուրախ ակնկալիքով:

«Մովսեսից՝ Աստվածաշնչի պատմության իսկական Ալֆայից սկսելով, Քրիստոսը բոլոր Գրություններում բացատրեց Իր մասին եղածը: Եթե Նա նախ իրեն նրանց հայտնի դարձներ, նրանց սրտերը կբավարարվեին: Իրենց ուրախության լիության մեջ նրանք այլևս ոչ մի բանի ծարավ չէին ունենա: Բայց անհրաժեշտ էր, որ նրանք հասկանային Հին Կտակարանի նախատիպերի և մարգարեությունների միջոցով Իր մասին տրված վկայությունը: Նրանց հավատը պետք է հաստատված լիներ հենց դրանց վրա: Քրիստոսը ոչ մի հրաշք չգործեց՝ նրանց համոզելու համար, այլ Նրա առաջին գործը Գրությունները բացատրելն էր: Նրանք Նրա մահը դիտել էին որպես իրենց բոլոր հույսերի կործանումը: Այժմ Նա մարգարեներից ցույց տվեց, որ հենց սա էր իրենց հավատքի ամենագորեղ ապացույցը»:

«Այս աշակերտներին ուսուցանելիս Հիսուսը ցույց տվեց Հին Կտակարանի կարևորությունը՝ որպես Իր առաքելության վկայության: Շատերը, որ այժմ իրենց քրիստոնյա են դավանում, մերժում են Հին Կտակարանը՝ պնդելով, թե այն այլևս որևէ օգտակարություն չունի: Բայց այդպիսին չէ Քրիստոսի ուսմունքը: Նա այն այնքան բարձր գնահատեց, որ մի առիթով ասաց. «Եթե Մովսեսին և մարգարեներին չեն լսում, ապա եթե մեռելներից մեկն էլ հարություն առնի, չեն համոզվի»: Դուկաս 16:31:»

«Քրիստոսի ձայնն է, որ խոսում է հայրապետների և մարգարեների միջոցով՝ Ադամի օրերից մինչև Ժամանակի փակող տեսարանները: Փրկիչը Հին Կտակարանում հայտնվում է նույնքան հստակ, որքան Նորում: Մարգարեական անցյալից բխող լույսն է, որ պարզությամբ և գեղեցկությամբ ի հայտ է բերում Քրիստոսի կյանքն ու Նոր Կտակարանի ուսմունքները: Քրիստոսի հրաշքները Նրա աստվածության ապացույցն են. բայց ավելի գորեղ ապացույց, որ Նա աշխարհի Քավիչն է, գտնվում է Հին Կտակարանի մարգարեությունները Նորի պատմության հետ համեմատելու մեջ»:

«Մարգարեությունից դատելով՝ Քրիստոսը Իր աշակերտներին տվեց ճշմարիտ պատկերացում այն մասին, թե ինչպիսին պետք է լինեին Ինքը մարդկային բնության մեջ: Նրանց ակնկալիքը Մեսիայի վերաբերյալ, որ Նա պետք է գրավեր Իր գահը և թագավորական իշխանությունը՝ մարդկանց ցանկություններին համապատասխան, մոլորեցնող էր եղել: Դա կխանգարեր ճիշտ ըմբռնել Նրա իջնելը բարձրագույն դիրքից մինչև այն ստորագույն դիրքը, որ կարելի էր զբաղեցնել: Քրիստոսը ցանկանում էր, որ Իր աշակերտների պատկերացումները լինեին մաքուր և ճշմարիտ ամեն մի մանրամասնության մեջ: Նրանք պետք է որքան հնարավոր է հասկանային այն տառապանքի բաժակի վերաբերյալ, որ բաժին էր հասել Նրան: Նա նրանց ցույց տվեց, որ այն սարսափելի պայքարը, որը նրանք դեռ չէին կարող ըմբռնել, աշխարհի հիմնումից առաջ կնքված ուխտի իրականացումն

էր: Քրիստոսը պետք է մեռներ, ինչպես օրենքի յուրաքանչյուր խախտող պետք է մեռնի, եթե շարունակի մեղքի մեջ: Այս ամենը պետք է լինէր, բայց ոչ թե ավարտվելու պարտությամբ, այլ՝ փառավոր, հավիտենական հաղթանակով: Հիսուսը նրանց ասաց, որ ամեն ջանք պետք է գործադրվի՝ աշխարհը մեղքից փրկելու համար: Նրա հետևորդները պետք է ապրեն այնպես, ինչպես Ինքը ապրեց, և աշխատեն այնպես, ինչպես Ինքը գործեց՝ լարված, հարատև ջանքով:»

«Այսպես Քրիստոսը խոսում էր Իր աշակերտների հետ՝ բացելով նրանց միտքը, որպեսզի նրանք հասկանան Գրությունները: Աշակերտները հոգնած էին, բայց խոսակցությունը չէր թուլանում: Կյանքի և հավաստիացման խոսքերն ընկնում էին Փրկչի շուրթերից: Սակայն նրանց աչքերը դեռ բռնված էին: Երբ Նա նրանց պատմում էր Երուսաղեմի կործանման մասին, նրանք լալով նայում էին դատապարտված քաղաքին: Բայց դեռ շատ քիչ էին կասկածում, թե ով էր իրենց ճանապարհորդակիցը: Նրանք չէին մտածում, որ իրենց խոսակցության առարկան քայլում էր իրենց կողքին, որովհետև Քրիստոսը Իր մասին խոսում էր այնպես, կարծես ուրիշ անձ լինէր: Նրանք կարծում էին, թե Նա նրանցից մեկն էր, ովքեր ներկա էին եղել մեծ տոնին և այժմ վերադառնում էին իրենց տունը: Նա, ինչպես և նրանք, զգուշորեն քայլում էր խորդուբորդ քարերի վրայով՝ ժամանակ առ ժամանակ նրանց հետ կանգ առնելով՝ մի փոքր հանգստանալու համար: Այսպես նրանք առաջ էին ընթանում լեռնային ճանապարհով, մինչդեռ Նա, ով շուտով պետք է Իր տեղը գրավեր Աստծու աջ կողմում, և ով կարող էր ասել. «Ամեն իշխանություն տրվել է Ինձ երկնքում և երկրի վրա», քայլում էր նրանց կողքին: Մատթեոս 28:18»

«Ճանապարհին արևը մայր էր մտել, և մինչ ճանապարհորդները կհասնեին իրենց հանգստի վայրին, դաշտերի մշակները թողել էին իրենց գործը: Երբ աշակերտները պատրաստվում էին մտնել իրենց տունը, օտարականը երևաց այնպես, ասես պիտի շարունակեր Իր ճանապարհը: Բայց աշակերտները զգում էին, որ դեպի Նա ձգվում են: Նրանց հոգիները քաղցած էին Նրանից ավելի լսելու: «Մ'ա՛ մեզ հետ,— ասացին նրանք,— որովհետև երեկո է, և օրը շատ է մթնել»: Նա կարծես չէր ընդունում հրավերը, բայց նրանք պնդեցին՝ աղերսելով: Քրիստոսը տեղի տվեց այս թախանձանքին և «մտավ, որ նրանց հետ մնա»:

«Եթե աշակերտները չպնդեին իրենց հրավերը, չէին իմանա, որ իրենց ճանապարհակիցը հարություն առած Տերն էր: Քրիստոսը երբեք Իր ներկայությունը ոչ ոքի չի պարտադրում: Նա հոգ է տանում նրանց մասին, ովքեր Իր կարիքն ունեն: Նա սիրով կմտնի ամենախոնարհ տունը և կուրախացնի ամենահեզ սիրտը: Բայց եթե մարդիկ չափազանց անտարբեր են, որպեսզի մտածեն երկնային Հյուրի մասին կամ խնդրեն Նրան մնալ իրենց հետ, Նա անցնում է առաջ: Այսպես շատերը մեծ կորուստ են կրում: Նրանք չեն ճանաչում Քրիստոսին, ինչպես աշակերտներն էլ չճանաչեցին Նրան, երբ Նա ճանապարհին քայլում էր նրանց հետ»:

Հացի պարզ երեկոյան ընթրիքը շուտով պատրաստվում է: Այն դրվում է հյուրի առջև, որ Իր տեղն է գրավել սեղանի գլխին: Այժմ Նա մեկնում է Իր ձեռքերը՝ կերակուրը օրհնելու համար: Աշակերտները զարմանքով հետ են քաշվում: Նրանց ուղեկիցը մեկնում է Իր ձեռքերը ճիշտ նույն կերպ, ինչպես նրանց Վարդապետն էր

սովորաբար անում: Նրանք նորից են նայում, և ահա Նրա ձեռքերում տեսնում են մեխերի հետքերը: Երկունս էլ միաժամանակ բացականչում են. «Տեր Հիսուսն է: Նա հարություն է առել մեռելներից»:

«Նրանք վեր են կենում, որպեսզի ընկնեն Նրա ոտքերի առաջ և երկրպագեն Նրան, բայց Նա անհետացել է նրանց տեսադաշտից: Նրանք նայում են այն վայրին, որը զբաղեցրել էր Նա, Որի մարմինը ոչ վաղ անցյալում գերեզմանում էր հանգչում, և միմյանց ասում են. «Մի՞ թե մեր սիրտը չէր բորբոքվում մեր ներսում, երբ Նա ճանապարհին խոսում էր մեզ հետ, և երբ մեզ համար բացատրում էր Գրքերը»:

«Սակայն այս մեծ ավետիսը հաղորդելու համար նրանք չեն կարող նստել և խոսել: Նրանց հոգնածությունն ու քաղցը վերացել են: Նրանք իրենց կերակուրը անճաշակ թողնելով՝ և լցված լինելով ուրախությամբ, իսկույն նորից ճանապարհ են ընկնում նույն այն ճանապարհով, որով եկել էին՝ շտապելով լուրը հայտնել քաղաքում գտնվող աշակերտներին: Ճանապարհի որոշ հատվածներում ապահով չէ, բայց նրանք բարձրանում են զառիթափ տեղերով՝ սահելով ողորկ ժայռերի վրա: Նրանք չեն տեսնում, չեն իմանում, որ իրենց հետ է պաշտպանում Նա, Ով իրենց հետ անցել է այդ ճանապարհը: Ուխտավորի գավազանը ձեռքին՝ նրանք առաջ են ընթանում՝ ցանկանալով ավելի արագ գնալ, քան համարձակվում են: Նրանք մոլորվում են իրենց արահետից, բայց դարձյալ գտնում են այն: Երբեմն վազելով, երբեմն սայթաքելով՝ նրանք առաջ են մղվում, և նրանց անտեսանելի Ընկերը ողջ ճանապարհին նրանց կողքին է»:

«Գիշերը մութ է, բայց Արդարության Արեգակը շողում է նրանց վրա: Նրանց սրտերը ցնծությունից թռչկոտում են: Թվում է, թե նրանք մի նոր աշխարհում են: Քրիստոսը կենդանի Փրկիչ է: Նրանք այլևս Նրա վրա չեն սգում որպես մեռածի: Քրիստոսը հարություն է առել,— կրկին ու կրկին նրանք դա են կրկնում: Սա է այն պատգամը, որ նրանք տանում են սգավորներին: Նրանք պետք է պատմեն նրանց Էմմաուս տանող ճանապարհի հրաշալի պատմությունը: Նրանք պետք է ասեն, թե ով միացավ իրենց ճանապարհին: Նրանք կրում են երբևէ աշխարհին տրված ամենամեծ պատգամը, ավետիսների մի պատգամ, որից կախված են մարդկային ընտանիքի հույսերը ժամանակի և հավիտենության համար»: The Desire of Ages, 795–801.